

основні напрямки Монтессорі-педагогіки за кордоном і в Україні, сформувати практичні навички роботи Монтессорі-педагога і Монтессорі-терапевта.

2. Виховна – прищепити слухачам переконаність у тому, що позиція педагога-спостерігача і опора на самостійну діяльність дитини, як основний постулат Монтессорі- педагогіки – це ключовий момент успішного навчання та розвитку дитини.

3. Розвивальна – в ході вивчення курсу, на основі оволодіння слухачами діалектичних законів розвитку (описаних М. Монтессорі), сформувати у них навички діалектичного системного мислення, яке К.Ригель виділяє як вищий щабель у розвитку інтелекту сучасної людини. Вивчення даного курсу покликане вирішити такі завдання, які можна виділити в якості таких критеріїв (компетенцій) оволодіння слухачем програми курсу «Монтессорі-терапія, як засіб корекції психосоматичних дисфункцій у дітей»:

- у процесі навчання слухачі повинні вміти використовувати отримані знання курсу «Монтессорі-терапія, як засіб корекції психосоматичних дисфункцій у дітей» в їх подальшій педагогічній та корекційній роботі;

- за час навчання повинні бути сформовані загальні навички проведення розвивальних і корекційних занять за системою М. Монтессорі, підготовки розвивального Монтессорі-середовища, проведення спостережень за дітьми і складання «Карти розвитку дитини».

По завершенні навчання слухачі повинні оволодіти знаннями:

- знати ключові методологічні проблеми Монтессорі-педагогіки і Монтессорі-терапії, вікові етапи психічного і нейропсихологічного розвитку дитини та їх облік у педагогічній практиці;

- мати уявлення про різні напрями та підходи в зарубіжній і вітчизняній психології та педагогіці щодо педагогічної системи М. Монтессорі.

Список використаної літератури

1. Дичківська І.М., Поніманська Т.І. М. Монтессорі: теорія і технологія. К. : Видавничий Дім «Слово», 2009. 304 с.

СНІГУРОВА Ірина Іванівна

ст. викладач кафедри української мови, НТУ «ХП», (Україна, м. Харків)

Формування якостей лідера з урахуванням особливостей української ментальності

Формування корпусу професійних керівників-лідерів висуває перед національною освітньою системою низку серйозних проблем. Серед них психолого-педагогічне обґрунтування змісту фахової підготовки майбутніх керівників виробництва. Ефективне вирішення цих проблем неможливе без урахування особливостей української ментальності та сьогоденних реалій нашої країни. У структурі процесу формування українського лідера-фахівця можна виділити окремі риси.

Розвиток мислення та накопичення необхідних знань, навичок і вмінь – це достатньо раціональний процес, у якому, як вважають фахівці [1], менталітет відіграє не найбільш значну роль. Важливим фактором, який формує справжнього лідера, є принципи його морально-етичної парадигми, а саме: чесність, сумлінність, порядність. Суспільству потрібні активні, компетентні лідери-керівники, здатні самостійно приймати рішення, готові взяти на себе відповідальність за їх здійснення, які вміють ставити цілі та конструювати шляхи їх досягнення, аналізувати хід та результати, правильно будувати взаємини з іншими людьми» [2, с. 86].

Крім того, майбутній лідер повинен мати такі якості, як турбота про інших людей, про державу, про націю, про навколишнє довкілля. Людина, яка вважає себе лідером, має насамперед любити батьківщину та людей, бути справжнім патріотом. На думку дослідників лідерства, «адекватно високий рівень самооцінки лідера у поєднанні з упевненістю в собі підвищує його рішучість у критичних ситуаціях і допомагають за необхідності йти на ризик» [2, с. 76]. Це особливо важливий момент в умовах російської агресії проти нашої України.

Цей процес має розпочинатися з дитинства. Українському народу притаманне привалювання почуттів над розумом, емоційного над раціональним. Кожна людина є носієм свого національного характеру, своєї культури та ментальності. Українці є спадкоємцями козацтва, яке завжди було найбільш войовничою частиною населення Європи. Українські козаки допомагали звільняти Відень (ми добре знаємо історію звільнення міста за допомогою козака Юрія Кульчицького), вони захищали свою батьківщину та допомагали іншим народам у боротьбі за свою незалежність.

Погоджуємося з твердженням науковців, що «лідер є носієм норм і цінностей групи, тому його поведінка та світогляд повинні бути узгоджені з нормами загальнолюдської моралі – справедливістю, чесністю, відповідальністю, надійністю та послідовністю у вчинках» [2, с. 228]. На наш погляд, кожна нація має притаманні тільки їй риси. Ментальність і національний характер українців, загартований у багаторічній боротьбі за свою незалежність, має усі передумови для формування корпусу лідерів, які будуть здатні очолити всі ланки влади та забезпечити незалежність української держави.

Боротьба українського народу проти російського загарбника, свідками якої ми є сьогодні, дає нам багато нових героїв, які назавжди ввійдуть у літопис української історії.

Список використаної літератури

1. Апанович О. Козацтво – ментальність українського народу. Сучасність. 1995. № 9. С. 108.
2. Романовський О.Г. Педагогіка лідерства : монографія ; О.Г. Романовський, В.Є. Михайличенко, Л.М. Грень. Харків : НТУ «ХП». 2018. 500 с.
3. Янів В. Українська вдача і наш виховний ідеал. Літопис червоної калини. 1992. № 6 – 7. С. 7.